nora iuga

spitalul manechinelor

Nora Iuga

Spitalul manechinelor

Spitalul manechinelor de Nora Iuga
seria Poezie | colecția Reeditări

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producție: Victor Jalbă-Șoimaru

typeface Warnock Pro, designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Iuga, Nora
Spitalul manechinelor / Nora Iuga. – București: Casa de pariuri literare, 2010
ISBN: 978-606-92543-0-1

821.135.1–1

Nora Iuga

Spitalul manechinelor

❧ *versuri* ❧

casa de pariuri literare

Nora Iuga, poetă, prozatoare şi traducătoare, este membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Volume publicate: *Vina nu e a mea* (Editura Pentru Literatură, 1968); *Captivitatea cercului* (Editura Cartea Românească, 1970); *Scrisori neexpediate* (Editura Cartea Românească, 1978); *Opinii despre durere* (Editura Cartea Românească, 1980, Premiul Uniunii Scriitorilor din România); *Inima ca un pumn de boxeur* (Editura Cartea Românească, 1982); *Piaţa Cerului* (Editura Cartea Românească, 1986); *Cîntece* (Editura Cartea Românească, 1989); *Săpunul lui Leopold Bloom* (ediţia I, Editura Cartea Românească, 1993; ediţia a II-a, Editura Polirom, 2007; Premiul Uniunii Scriitorilor din România); *Dactilografa de noapte* (ediţia I, Editura Cartea Românească, 1996; ediţia a II-a, Casa de pariuri literare, 2010); *Spitalul manechinelor* (ediţia I, Editura Universal Dalsi, 1998; ediţia a II-a, Casa de pariuri literare, 2010); *Capricii periculoase* (Editura Vinea, 1998); *Inima ca un pumn de boxeur* (Antologie – Ediţii definitive, Editura Vinea, 2000); *Sexagenara şi tânărul* (ediţia I, Editura Albatros, 2000; ediţia a II-a, Polirom, 2004; Premiul Uniunii Scriitorilor din România); *Fasanenstraße 23 – O vară la Berlin* (Editura Vinea, 2001); *Autobuzul cu cocoşaţi* (ediţia I, Editura Vinea, 2001; ediţia a II-a, Editura Charmides, 2010); *Lebăda cu două intrări* (Editura Vinea, 2003); *Fetiţa cu o mie de riduri* (Editura Cartea Românească, 2005; Premiul revistei *Cuvântul*); *Hai să furăm pepeni* (Editura Polirom, 2009). În 2007, a primit Premiul Friedrich-Gundolf, oferit de Deutsche Akademie für Sprache und Dichtung, o recompensă care se acordă tuturor celor care contribuie la răspîndirea culturii germane în lume. În perioada 15 mai 2009–15 mai 2010, a beneficiat de cea mai importantă bursă oferită de statul german unui scriitor străin: Deutscher Akademischer Austausch Dienst (DAAD).

A tradus din August Strindberg, E.T.A. Hoffman, Friedrich Nietzsche, Knut Hamsun, Barbara Bronnen, Elfriede Jelinek, Herta Müller, Ernst Jünger, Oskar Pastior, Günter Grass, Aglaja Veteranyi.

Cuprins

Femeia şi detectivul

femeia proba o pălărie cu boruri mari de fetru neagră oglindindu-se în lentilele ochelarilor de soare ale detectivului. ea nu ştia că el e detectivul. el nu ştia că ea e femeia. aşa începuse şotronul acela lung format din căsuţe inelare ca o coleopteră adormită pe un trotuar oarecare. faţa femeii lua forme diferite în fiecare cerc. de la faţa bucălată a clotildei pînă la obrazul supt şi gălbejit al ignaţiei. numai pălăria rămînea aceeaşi cu marginea căzută pe ochi ca un acoperiş aplecat de prea multă umezeală. ochelarii aveau un verde cafeniu de pajişte arsă. zburau fluturi pe chipul femeii şi atunci ea devenea un peisaj luminos de vară tîrzie. nu erau ani. nimeni nu are ani – cine poate arăta cu degetul aceste ciudate obiecte? cine poate jura: sînt în posesia a patruzeci de ani frumoşi sau grei sau rotunzi sau albaştri sau veritabili. nu nu nu! anii nu sînt ceva ce poate fi avut sau pierdut. atunci de ce detectivul stătea acolo ca o vitrină în care femeia nu se vedea decît pe sine iar pe ea nu o vedea nimeni nici măcar un anunţ care să-i aducă delicateţea unei motivaţii; închis pentru inventar. trec berze peste berze. tinereţea este o regină detronată, detectivul era răbdător femeia nerăbdătoare.

— E bine? întreba.

— Ce a fost ieri? întreba.

— Nu-mi acoperă ochii? întreba.

— Cît e ceasul? întreba.

— Cu părul strîns sau liber? întreba.

— Oare o să plouă? întreba.

— Mă întinereşte? întreba.

— În cît sîntem astăzi? întreba.

— Mă găseşti frumoasă? întreba.

— Cînd aduc smochine? întreba.

— Poate cu voaletă? întreba.

— Ce-a făcut Rapidul? întreba.

o fetiță blondă și un băiat brunet. piatra cade în primul cerc al șotronului. picioare în sandale; picioare cu șosete sărind. piatra cade corect fără abateri exact unde trebuie să cadă. cîștigă fetița. cîștigă băiatul. piatra cade pe-o latură. cioburi verzi cioburi cafenii vitrina spartă. detectivul vede femeia. femeia vede detectivul. mă scuzați spune. mă scuzați spune. ea o ia spre parc. el spre stația de taximetre. băiatul ridică pălăria din ultimul cerc al șotronului și-o pune pe cap spune OK și începe să fluiere.

punct

merg
un şir de reflectoare deasupra
un şir de reflectoare dedesubt
o perfectă dantură

madona cu două fețe

în fiecare dimineață arătarea bătrînă și grasă în pufoaica roșie, cu cizme de cauciuc în picioare și bascul albastru mîncat de molii pe cap, vine de la piață cu două sacoșe în mîini și fără umbrelă sub ploaia de noiembrie. în fiecare dimineață arătarea bătrînă și grasă în pufoaica roșie, cu cizme de cauciuc în picioare și bascul albastru mîncat de molii pe cap, se privește în oglinda crăpată a liftului pe care se prelinge un scuipat și-și face cruce. în fiecare dimineață arătarea bătrînă și grasă în pufoaica roșie, cu cizme de cauciuc în picioare și bascul albastru mîncat de molii pe cap, adună după ea cîinii cartierului care vin să-i miroasă picioarele nu se știe de ce.

cînd tai un copac se cutremură altarul
din clipă în clipă se micșorează distanța
dintre urmărit și urmăritor
degete precaute mîini care adulmecă
linia orizontului le amestecă ochii
fugi din oglindă e prea mult
umor pîngărit în trăsăturile acestei bătrîne
„a face parte din peisaj
a nu mai vedea nimic
decît culoarea lui
prelingîndu-se peste somnul tău“
o comportare ca oricare alta
între umilință și o transfuzie de sînge albastru
pe vremuri traducea Calea regală
își striga cîinii
cu numele amanților
era un fel și ăsta
de a te descălța de o gheată prea strîmtă
văd urme de mîini și de tălpi
roase pe stative de acizii unor ploi incontinente
văd aceste tipare ale materiei
dacă scap voi arunca afară din mine
cristalul cu care măresc nerăbdarea vînătorului
travestiurile ascunzătorile după coloane
au o anumită savoare

de parcă te-ai culca în patul altcuiva
şi iată mă gîndesc un vin roşu
vărsat pe tunica albă a ofiţerului ţarist
îi pune evidenţa pe piept
în locul decoraţiei
dar cine-şi face griji pentru hoitul cîinelui
cine-şi ţine urina în faţa fatalităţii
cine încearcă să fie amabil
cînd octagenara trece calea ferată
ca un jet de vitriol
şi iată-ne mai puţin vorbăreţi
mai puţin previzibili
mai puţin curioşi

în fiecare marţi la ora zece seara bătrîna doamnă corpolentă în mantoul negru, cu pantofii escarpen în picioare şi toca de velur pe cap, merge la cafeneaua literară cu eşarfa fluturîndu-i în vîntul de noiembrie. în fiecare marţi la ora zece seara bătrîna doamnă corpolentă în mantoul negru, cu pantofii escarpen în picioare şi toca de velur pe cap, se priveşte în oglinda crăpată a liftului pe care se prelinge un scuipat şi-şi trimite un pupic din vîrful arătătorului. în fiecare marţi la ora zece seara bătrîna doamnă corpolentă în mantoul negru, cu pantofii escarpen în picioare şi toca de velur pe cap, întinde mîini tremurătoare pe care i le sărută cu smerenie distinşii scriitori.

să exişti pe două maluri deodată
sau cum spune un prieten poet
să respiri în două văzduhuri deodată
să ai un sînge secret o moştenire catastrofală
un viitor asimetric
morcov păstrîrnac castraveţi
alături de manechinele müncheneze
ale Sylviei Plath
e ca un plagiat
care taie poemul în două
ca o cărare între un păr negru şi un păr blond
am putea să ne dăm mîna
să bîrfim împreună

să fim materne și milostive
dar profilurile noastre
se desprind unul de altul
asemenea gazelor care-și crează elementul propriu
cum mă lepăd eu de casa mea
cum mă rușinez de creierul
demodat și inconfortabil ca o broască rîioasă
de două ori pe zi
mă duc și vin
îmi schimb tablourile
să nu se vadă
ce ascunde o idolatrie
de fapt escaladez zidul morții
acest mic ochi negru
care mă urmărește blînd
nici o zi nu mă lasă
în pielița mea adevărată
– perfecțiunea-i cumplită,
                                        se scuza ea divina –
mă aflu într-o ceremonie continuă
mă umilesc întrebînd
ca-ntr-un irezistibil joc de ștefetă
nici o toleranță
pentru lăcomia asta de aparențe
și-n dosul cețurilor
                              sîngele

în fiecare dimineață pisica neagră cu ochi galbeni coboară majestuos cele cinci trepte de la intrarea blocului M36, de lîngă betonieră, o face la stînga printre vrejurile de dovleci și rugii de mure sălbatice, traversează aleea și se oprește la movila de nisip de lîngă garajele neterminate. scurmă cu labele nisipul, se așază opintindu-se bine, își înalță coada ca un steag, se pîrțîie de cîteva ori, rămîne o clipă neclintită cu ochii închiși într-o stare de beatitudine, apoi dă din nou repede, repede nisipul cu labele pînă-și acoperă urma cu totul.

punct

de-atîtea blocuri
nu mai văd orizontul
lumea se-nalță
cerul coboară
cine va ieși învingător

poem de octombrie

venea pe străzi ocolite
venea încet subversiv mai ţin minte rochia
şi geanta ei roz
                        ca o fondantă uriaşă
sînt iremediabil îndrăgostită de mine
mirosul mănuşilor şi al ciorapilor de damă
seara printre clasoare şi monezi vechi
umbra aceea subţiratecă
magnetismul ei inefabil
octombrie tolănit pe frunze
octombrie cu albine pe geamuri
ea pasărea îşi trimite de dincolo
inelul de care încă m-agăţ
o bătrînă linge cu limba scămoasă
liniile de cărbune ale uşilor
                                                desenate pe ziduri
pînă dispare orice speranţă
de a ajunge înapoi
în pantofii cu tocuri înalte

mărunte s-au făcut întîmplările doamne
liniştea chipului meu
culcată peste liniştea chipului mamei
o baltă în care nu mai arunci cu pietre
pentru că e gata încreţită
– pînă şi ironia ţi s-a ros la coate
şi băncile sînt ocupate de şcolari –
nu e un anotimp această toamnă
e însuşi patul tău
în care faci amor în gînd
ca într-o ceainărie chinezească
ca într-un autobuz cu cocoşaţi
ucigătoare penitenţă
cuţit înfipt în glanda dulce
unde se distila odinioară

un insidios parfum de tînără femeie

şi-acum
în seara asta cu lumina alterată
scoţi dintr-o ladă vechea rochie de sub liliacul
înflorit
nebuna obscena pufoasa
care-ţi întoarce mîngîierea-n degete
şi-n sînge ţi se varsă eufratul
şi s-a dus în aplauzele mulţimii
ca o capră în tîrg
                              sau ca un înger neprihănit
mărturisiţi voi cu neîncrederea şi sila voastră
dacă această gulie credulă
mai poate să prindă rădăcini în eden
spuneţi dacă acul prompt al trîntorului
mai poate trezi măceşul din agonia lui

maiestoase trec roţile trăsurilor
împodobite cu ghirlande
adio ruletă rusească
adio rîsete provocatoare
abia te mai zăresc cu cartea-n mînă
sau cu un mic licorn
                                    pe coapsa stîngă
şi iată norii se resfiră
moartea se ameliorează
„ca orice lucru vulnerabil
şi spiritul a tremurat“

perdeaua se clatină

în vaze flori
în paturi copii
perdeaua se clatină
pasărea nu intră în casă
în mine se luminează treptat
ca prin lupă
ochiul meu vede eczema pămîntului
aş vrea un deşert liniştit
o imensă spinare de cal
în muşchiul lui dulce şi brun
să adorm

mănuşa deşirată împrejurul arătătorului

I

şi ce ne mai spui
fată frumoasă
cu păr gri cu ochi gri cu mîini gri
unde ţi-ai pus cuvintele şi carnea
perdelele tale ce fac
la ferestrele fluviilor
şi acele degete rotunde
ca nişte cartofiori risipiţi
                                        pe plaja inundată

II

hai la curse manon
strigau premilitarii la peluze
mîncau agrişe aveau ceasuri extraplate
lăudau şi cîntau
zburai deasupra lor
                                ca un aeroplan de hîrtie
se pierduse un copil cu păr blond
un buldog mic îl învăţau să muşte
şi el cotcodăcea şi făcea ouă
era o alcătuire
cum numai tu erai în stare să naşti
un creier de fier inventează
punînd botniţe lucrurilor ucigînd dragostea
ştergînd numerele
pe casele mici intrate pînă la jumătate
în pămîntul ridicat de cîrtiţe

III

şi iar te-am uitat
sub voaleta frivolă
plăsmuire cerească la umbra cedrilor
aveai un călcîi roz şi un călcîi galben
două săpunuri camay două emisfere

două butelii de leyda
care-mi mîncau nopţile
pîn-am sărăcit de tot şi m-am făcut zgîrcită
nebuna mea cu păr gri cu ochi gri cu mîini gri
unul după altul s-au întrecut să-mi prezică
balanţa cu jumătăţile ei de împărăţie
toate deşeurile strălucirea stinsă a şpanului
în refectoriul unui trandafir sălbatic
şi te-aş săruta încă şi încă
mănuşă deşirată împrejurul arătătorului
ca o cunună de spini
„cînd zăpada doarme
                                        cînd noaptea îşi cheamă cîinii
                                                                                                    înapoi"
la gura rece a vîntului vocile tale
îşi rup lanţurile

IV
văd albe spălătorii cu oglinzi şi
                                                            vane de zinc
ei toţi au spălat chipul tău
de pe perne
toţi au guvernat toţi au poruncit
am intrat în mahalalele morţilor
mă gîndesc uneori
cît de puţin ai existat în filmele lor
toate acele limuzine
acele serate acele picnicuri
botinele negre pe pajiştea verde
şi călătorii singuratici
                                        sorbind haşişul din subţioara umezită

V
iată raiul întors pe dos ca un palton
un lapte care se retrage cuminte
sub caimacul lui
prin iaurgerii prin sfioase cafenele literare

poeţii cu pixurile lor acrobatice
frumoasa mea uitata mea
capriciu al culorii
pe faţa brună a pămîntului
luminează-mi trupul subţiat de aşteptare
încă şi încă

aici se vinde

ce importanţă au toamnele
şi sufletul ghemuit sub umbrela de ploaie
ce importanţă au bocancii
cu care ai escaladat everestul
aici se dă pîine
aici se dă lapte
aici se vinde carnea
şi sîngele omului
viaţa este prea comestibilă

în scuarul cu scaune goale

1. cum stai cu bluza șifonată
cu gura strîmbă
ca începutul unei întrebări
cum îți probezi fericirea
de la doisprezece ani
care nu te mai încape
hăinuța aceea de marinar cu bumbi aurii
cînd mergeați pe dig
și mama și tata erau tineri
ce fabuloase averi de celule
s-au cheltuit
și n-a mai rămas nici o fărîmă
din carnea de-atunci

2. e greu de aflat cînd anume
și unde
intrăm în locuința noastră personală
se spune că nimeni nu moare neîmplinit
dar poate că viața nu-i decît parfumul
străinei frumoase care a trecut
sau doar ațîțătorul filat al cărților
cînd ultima figură e de altă culoare

3. odinioară cutreierai prăvăliile de frișcă
ale orașelor suprarealiste
aveai vocația imperfectului
a acelui prezent aflat
într-o permanentă vărsare
parcă te văd o fetiță
cu toate profețiile închise
în sîmburele de migdală
strîns în palmă
parcă te văd tăind meticulos filele
unui mic tratat despre ratare

4. mă gîndesc la acele aparențe glorioase
fluturînd stindarde
vorbind în megafoane
şi tu mereu preocupată de reversul paginei
de actul consumat
mereu îndrăgostită de finaluri
– un vapor oprit
în deruta unei rulete –
neputînd crede nici grația
nici justiția
nici măruntele galanterii ale musafirilor

5. poate într-o lume celtică imaginată
într-o oră de muzică
în ploaia prudentă a unei dimineți
micile tale escapade
cu ficțiunea – amanta dulce
pe care trebuie s-o mulțumeşti
pentru că nimic nu te reabilitează
cînd valurile întorc marea în trecutul ei
şi viitorul se face îngust
cît pasajul incert
dintre două rînduri de gene

6. cîştigai uneori poate pierdeai
ca toți oamenii
dar cîştigul totdeauna în vorbe l-ai cheltuit
pierderea în gînduri ți-a rămas
ce prost obicei
să te simți protejată
în refugiul blînd al unei adaptări totale
ca mormanul de cămăşi
într-un şifonier neumblat

7. şi-acum încotro mă îndrept
atît de speriată şi vara şi iarna
vulturii zboară înapoi

îmi scurtez timpul scriind
adică navigînd
                    adică parcurgînd cuvintele
un voyageur solitaire est le diable
şi disperarea acelei ultime concluzii
că în afară de carnea ta
                                tot mai absentă
nimic nu e har.

litera lăsată pe masă

cîinele mort pe zăpada murdară
seamănă cu pămîntul
şi tatăl meu seamănă cu pămîntul
carnea care ne face frumoşi
îşi naşte-n celule pămîntul
doar litera lăsată pe masă
e o cochilie goală
un cerc deschis
spre alt cerc

gheata galbenă din casa verde

în zilele de sărbători
se întîmplă mereu
să-ți apară în fața patului
gheata galbenă din casa verde
cu numărul 126 lucruri absurde
pe care mîna plictisită și oarbă
le pipăie n-am nevoie de memorie
sînt atîtea feluri de a-ți plăsmui
părinți și amanți și atîtea feluri
de a te juca pe nisip sau pe covor
cu semnalele scurte și reci
ale oamenilor de pe stradă
îi simți cum vin în balcoane
de un verde sticlos
ca niște albine uriașe
le simți trompele cufundîndu-se
în creierul tău
mori să-i reții să le faci patul
să le dai un ceai toate obiectele astea
aruncate în colț unele peste altele
le-aș recupera după pipăit
mi-aș aminti
de frumoasele zile cînd marea
e un măgar somnoros
acele instantanee și nopțile
pe care nu le-am mai văzut pe stradă
mes pays plats
vaste întinderi fără relief
cu case de melci
moțăind pe poteci argintii
mi-ar trebui un caiet să mă desenez
fie și unul de matematică
m-aș înghesui între două triunghiuri isoscele
și aș aștepta ca muezinul la umbra minaretului
să vină cineva să mă citească

să mă copieze
să mă rezolve

punct

nu aici în locul acesta
nu se trăieşte
papagalul visează cuvinte
rotunde și albe
ca pilulele
la ore prescrise

totdeauna seara ca un bolero de ravel

I

în spatele plopilor ascunzătorile
grenadierii cu servitoarele vesele
rostogolindu-se prin iarba înaltă
tu aveai un veston albastru
îţi rămăsese mic
poate de aceea mi s-a scurtat visul
m-am învăţat să spun totul scurt
să rezolv o iubire în opt versuri
dar de aici încolo începe muntele
ca o platoşă de gheaţă
de aici încolo vin vînătorile
cu cîini aţîţaţi vine cocoşul de munte
şi ţipă ca o femeie în călduri
nu se mai topeşte nimic
nu te mai ameninţă nici o avalanşă
povesteşte şi-n vremea aceea
cum îţi tăiai tu cuvintele
cu o nepăsare aproape aristocratică
cum îţi scoteai poemele
să fie mai cuviincioase mai adaptabile
îţi frămîntaseşi un copil
era golemul tău
care te asculta
cînd tu umblai prin zaharniţă
el îţi aducea furnicile în casă

II

prefăcută lună octombrie
ultima tîrfă travestită în doamnă
cînd ceaiul se răceşte în ceaşcă
şi jarul ţigării se stinge-n mănuşă
ar trebui să plec la o mamă bolnavă
să mă întîlnesc cu un cal
pe care l-am visat urcînd scările blocului

arunc totul pe geam
îmi pun cămașa de zale
îmi las viziera pe ochi
ca un gînd în uitarea lui
acolo în colț unde tramvaiul
cotește la betonieră
am găsit urma piciorului tău
o potcoavă
care o să-mi poarte noroc
măruntele noastre minciuni
totdeauna seara un bolero de ravel
mă îndepărtez de tine
cu furculița de argint în buzunar
întineresc pe zi ce trece
cum se apropie lebăda de cîntec
acolo unde se deschid picioarele femeii
acolo unde păstorul a tăiat un miel
se-ntinde pajiștea unei tăceri
mai mari ca bucuria

III
observi cum îți fur vorbele
cum îmi mut patul
cînd eram tînără mă îndrăgosteam în mai
acum mă îndrăgostesc în octombrie
soarele meu bostanul meu
doldora de semințe
– orice ironie e o mărturisire –
seara cînd vin recruții de la gară
aș spune și mai multe despre mine
am un bărbat îmbrăcat și altul dezbrăcat
rușinea stă între bătrîn și tînăr
ca un ac de balanță

tot timpul în drumurile mele
caut un parc
înainte de războiul zăpezilor

sezonul își răscolește culoarea
mă pipăi și nu mă găsesc
– cînd nu exist sînt perfectă –
pantofii stau lîngă pat
mănușile pe noptieră
numai mîna cu care îți scriu
lipsește din cameră
dar creierul mi-a devenit flexibil
e un atlet de douăzeci de ani
îmi scot din geantă rujul pudriera
cochetăria îmi atîrnă de gît
ca un bolovan

IV

mi-amintesc de cursele
cu jochei țariști
cu rubaștele lor
de satin vișinii
ce femei de zăpadă
le-au înghețat mîna pe cravașă
înainte de-a lua startul
mîncam o ciocolată suchard
aveam un ceas un cuc singuratec
pe care-l întorceai
unii își vînd nasturii
cum ar juca la ruletă
și de sub palton numai icnete numai subțiori
asudate
ritmul sexului
nu se mai oprește
cum trece liftul de toate etajele
și ajunge mai sus de cumulus de nimbus
și de toate acoperișurile lumii
mi-am regăsit energia
nu mi-e frică de cîini
nu mi-e frică de maimuțele mici
și iscoditoare

veselă mi-mpart timpul
între buzunarele hainei negre de piele
marsupii moarte jupuite
dacă harapul ăla mic
ar veni la mine
să mă arate cu degetul
i-aş putea zice că şaizeci de ani
sînt un fluviu de sînge
care se varsă în mare
înroşind-o

V
nu există mai jignitoare briză în aer
şi mai mare cruzime în muzică
mă duc la minaret
mă spăl pe picioare
am luat pe tălpi
urmele animalelor şi le-am folosit
acum pe butucul de jertfă
e un poet
poate scrie un poem
despre milă şi despre ruşine
poate că noaptea primeşte solii
din alte caverne
sînt un patruped
care şi-a pierdut instinctul
te-am tot aşteptat
credeam că vii
cum confunzi uneori
un tramvai care se depărtează
cu unul care se apropie

VI
pînă unde se întinde
hîrtia
pe care scriu
stau s-o veghez ca pe un mort

şi noaptea se face mai vie
adună femei colorate
şi bărbaţi cu degete lungi
iubirea asta continuă
ca un dans
la care privesc
fără să particip
şi-n spatele plopilor
ochiul sticlos şi albastru
urmărind furnicile

punct

un măr
            un cuţit
mîna mea corupe materia
mîna mea e şarpele
acestui paradis

parcul cu platani

din nou noaptea ca-n adolescenţă
prin bucătării poemele mele bezmetice
tu care ştiai atît de bine
să citeşti stările
să le legi de cauzalităţi nevăzute
tu care aveai un voal negru
acopereai cu el veioza
cînd voiai să-ţi găseşti
pivniţa trupului
acolo pe geam în colţul din stînga
fluturele cu cap de mort
şi tu cu amorurile tale
mototolindu-ţi cearşafurile
în gîndul unei femei imaginare
tu alergînd pe sub felinarele roşii
cînd sperma, cînd ploaia, cînd liniştea
îşi disputau spaţiul dintre două rugăciuni
poţi să faci ce vrei
eu tot te aduc fără să ştii
în această hîrtie neruşinată
fiecare poem e un viol
fiecare ficţiune e refugiul unui masochist
de unde nevoia asta
de inteligenţă a sexului
de unde atîtea curbe insinuante
în sîngele ciclic al trandafirului
mă gîndesc la bărbatul răstignit
pe crucea unei femei
mă gîndesc la aerul roşu
din nara unei vite înjunghiate
mi-amîn pe mîine descrierea
parcului cu platani

•
•   •

cuvintele mele şi cuvintele tale
se iubeau ca amanţii
seara pe cheiuri
şi afară e o primăvară
seducătoare ca un cimitir
te depărtezi pînă ajungi un punct
la capătul unei alei obscene
în parcul cu platani
statuia comandorului
vina lui tragică de a se urni
din cizmele-i de piatră
femeia care ieşise ieri noapte din mine
stătea în spatele geamului
aripile fluturelui se mişcau
sub mîna ei transparentă
acum va începe o nouă etapă a poemului
o nouă staţie din calvarul
unei dulci insecte
de cînd ai plecat
mi-am înfipt bolduri cu gămălii colorate
în cele mai tainice cute ale trupului
în carnea mea se întîmplă mici avarii
coboară berzele în cuiburi mari şi negre
vedeam un ou într-o plutire lentă
şi mă rugam să cadă întreg în iarbă
acum cînd ai plecat de tot
am libertatea unui asasin
nici nu ştiam că amintirea
are un sînge
atît de bun la gust
ca o femeie
în parcuri îţi e milă să fumezi
în parcuri intră seara
cu pînze gri pe ochi

frumoasele cuvinte îndrăgostite
îmi vin în sus pe gît
ca voma unui înger
şi mă-ntîlnesc cu umbra
ea are părul lung
şi ţine în mînă o carte
sînt cai pe lumea asta
făcuţi să tragă dricuri
eu mă aşez pe-o piatră
şi număr să te uit

un singur oraş o singură casă

sînt zile şi nopţi
într-un oraş cu o singură casă
într-un birou cu oameni de-aceeaşi culoare
spunînd da la deschiderea uşii
spunînd da la închiderea ei
spunînd da pentru că nici un cuvînt
nu te poate ascunde mai bine
nu te poate şterge mai bine
de pe harta peste care unul singur
trece cu degetul

din cînd în cînd era marți

cum poți să mai exiști
cînd ți se taie raiul în două
și malurile lui stau față-n față
ca niște armate dușmane
vreau să scriu acum
cît creierul sîngerează
pixul acesta este egalul lui dumnezeu
nu vreau să aștept să se așeze drojdia
nu vreau să aștept să mă ridic deasupra
să ating distanța regulamentară
de unde se văd mai clar
dezastrul și rămășițele lui
iată sînt o cutie nenorocită de carton
din care s-au scos pantofii
și i s-a pus capacul la loc
vine de undeva un necunoscut
vrea să-mi vîndă cuțitele la preț redus
eu îmi pipăi carotida și simt
o irezistibilă atracție
o fată chiar o fată era
arătarea aceea albă
o ectoplasmă care vorbea la telefon
pe urmă izbitura zilei în față
cînd telefonul dispărea
cu numere cu tot
și s-ascundea într-o pădure
printre ciupercile roșii
ca niște semnale de alarmă
mi s-a sfîșiat realitatea
de sub ea iese o față de cal
care aleargă singur și fără jocheu
continuîndu-și cursa pînă la capăt
să fii conștiincios
să-ți neglijezi pînă și durerea
ca să-ți îndeplinești obligațiile

din cînd în cînd era marţi
din cînd în cînd era miercuri
atunci se ridica mercurul în termometru
aş fi vrut să fac o perversitate
să-mi deşert cuvintele în urechea unui bărbat
pînă la orgasm
dar tot ce fusese posibil
e acum o mare pată arsă
rămasă pe faţa de pernă
după ce ai adormit cu ţigara aprinsă
dacă rămîn singură
ca pisica aceea care-şi pierde sîngele
printre copaci nevăzută de nimeni
am avantajul unei umilinţe distinse
un geam spart pe care cineva
a lipit un pergament
iată fumez fumez ca o nebună
mi-am regăsit riscurile
sînt mai tînără decît o nuia de salcie
în duminica floriilor
văd adevărul văd vaza de sticlă
în care apa a secat
ar trebui să-mi fardez
pleoapele obrajii
o pungă încreţită pe fundul căreia
au rămas dîre de boia
ar trebui să mă întîlnesc
cu nişte domni bătrîni
să-mi trec setea
prin vara lor secetoasă
vin umbrele ca nişte cămăşi străine de noapte
vin umbrele ca nişte trenuri negre
în dreapta şi-n stînga terasamentului
morţi tineri nepăsarea lor pură
ştergînd orice promisiune
acum cînd nu mai există alternativă
cînd inelul şi-a pierdut piatra

nu mai apelez la nici o carte de poezie
nu mă mai tentează nici măcar
furtul unui vers
asta-i trufia mea
cu ea mă acopăr
sînt stîlpul de beton
ţeapăn şi rece
prin care trece curentul
fără să-l atingă

în verdele neliniştit al oraşului

un trup plin cu păsări
un tramvai cîntător
rostogolirea
în verdele neliniştit al oraşului
dimineaţa cînd luna e rece
şi iscoditoare
istoria sculelor noastre
istoria mîinilor care fac bani
istoria acestor pantofi
care desenează lumea
pe obrazul pămîntului
aer paharul cu doctorie
cerneala care-mi hrăneşte mortul

o simplă impresie a pielii

mortul meu drag înveselește-mă
sînt un cățel speriat
tras dintr-un vis în alt vis
unde plouă și ninge
și nimeni nu mai vrea să se joace
                                        cu mine
mă uit la televizor la filme
în care oamenii dansează
fac dragoste oamenii se-mbată atîtea lucruri pe care eu
nu mai pot să le fac
mă refugiez în creier
în alcovul ereziilor mele
unde e cald și bine
dar uite că și creierul
se repetă devine plicticos
ca o simplă impresie a pielii
în după amiaza măruntă simt
mîncărimea civilizației
un ultim și irepetabil orgasm al mileniului
toți bolnavii frumoși ai europei
cu drogurile lor cu HIV-ul lor
cu aiurioarele lor eșarfe orange
„și întreg viitorul deja înăuntru în ei!"
cum spunea don Alvaro la vremea lui
într-o altă poveste
dințatele roți ale progresului
mă taie felie cu felie
dar atît de aproape văd încă valchiriile
și cîmpiile elisee și edenul
cu gropile lui parfumate
ieri în iarba înaltă cum
intrai tu în mine și toate zgomotele
se opreau la marginea pădurii
ah, poezie terapie de șoc
cînd nu mai ajută nimic

decît gluga trasă pe ochi
cînd din cupoanele de organdi înflorat
îşi scoate capul un şobolan cu ochi albaştri
şi totul se întîmplă în afara mea
într-un imens magazin cu raioanele închise
şi totul explodează la ora cinci
cînd începe serialul la televizor
adică începe viaţa adică îţi vin musafirii
începe iubirea perversă masturbarea
cu întîmplările celorlalţi
contemplarea vapoarelor în portul Le Havre
şansoneta pe care o cînta o femeie necunoscută
lumea spărgîndu-se în cristale roşii
şi creierul speriat şi singur în încordarea lui
ca pumnul mic al unui cecen răzvrătit

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul
Uniunii Scriitorilor din România
nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
B.C.R. UNIREA | BUCUREȘTI

ce e un manechin?

Un om-păpușă, unu' care se lasă îmbrăcat și dezbrăcat în văzul lumii, o făptură derutantă, un fel de paralitic într-un spital; nu mișcă, nu vorbește decît înlăuntrul său, ca într-un joc de-a v-ați ascunselea: „observi cum îți fur vorbele, cum îți mut patul, cînd eram tînără mă îndrăgosteam în mai acum mă îndrăgostesc în octombrie, soarele meu, bostanul meu doldora de semințe, orice ascunzătoare e o mărturisire".

Nora Iuga, iulie 2010

recomandare

OBSERVATOR· CULTURAL

casa de Pariuri literare

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

RON 5.00

